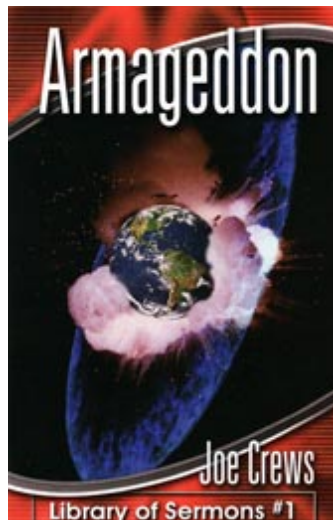

Armageddon

By Joe Crews

ULTIMA LUPTĂ DATĂ DE ISRAEL

Semnarea tratatului de pace dintre Israel și Egipt la 26 martie 1979, a marcat un moment deosebit în istoria Orientului Mijlociu. După ani de animozități amare presărate cu conflicte militare, o națiune arabă și o națiune iudaică s-au îmbrățișat una pe alta cu promisiuni de pace.

Ce a însemnat asta pentru buzunarul mic al sionismului ale cărui lupte pentru supraviețuire au atras sprijinul și aprobarea Statelor Unite? Înainte de moarte, președintele egiptean Anwar Sadat nu a reușit să ofere siguranța și pacea permanentă care i-au lipsit Israelului din zilele lui Avraam. Răspunsul la dilema Israelului se descoperă clar în fantasticile profeții din Biblie.

După Cuvântul lui Dumnezeu, Israelul nu va afla adevărata scăpare de dușmanii lui până ce împărații de la Răsărit nu îi vor da-o. Ultima lui luptă nu s-a dat încă.

Cartea Apocalipsei descrie o alianță cu niște apărători puternici care în cele din urmă distrug asupritorii Israelului și îi oferă siguranță veșnică. Acestor aliați li se dă numele enigmatic de "împărații din Răsărit" în Apocalipsa 16:12. Practic ei intervin ca să salveze Israelul în timpul războiului de la Armaghedon, descris în Biblie drept conflictul final care urmează să aibă loc pe această planetă. Toate națiunile vor lua parte la acest război, dar Israelul va fi singurul biruitor.

Scopul nostru în acest studiu este să răspundem la unele întrebări. Care este natura acestui ultim război de la Armaghedon? Cum este posibil ca toate țările din lume să ia parte la el? Cum se poate ca doar un grup, poporul Israel, să supraviețuiască acestui holocaust? Cine sunt misterioșii împărați din Răsărit care îi aduc biruința? Și în cele din urmă, cum este Israelul salvat de vrăjmașii lui prin secarea fluviului Eufrat, așa cum se descrie în Apocalipsa 16:22?

Mai întâi de toate, trebuie să aflăm dacă Israelul actual este același Israel la care face referire cartea Apocalipsei ca fiind poporul lui Dumnezeu. În această carte se găsesc niște profeții extraordinare, majoritatea privind salvarea rămășiței urmașilor credincioși ai lui Isus Hristos. Uneori se face referire la acești urmași ca la "semințiile lui Israel" și se vorbește despre ele în contextul obiceiurilor evreiești. Înseamnă oare că națiunea literală a Israelului - cea care luptă cu tancuri și bombe - se va întoarce total și vor deveni creștini? Oare vor lăsa ei deoparte ambițiile sioniste de a-și ucide atacatorii și vor îmbrățișa principiile pașnice din Predica de pe Munte - cea despre iubirea față de vrăjmași și întoarcerea celui alt obraz?

Milioane de cititori ai Bibliei cred că trebuie să aibă loc această convertire spectaculară ca să se împlinească profeția. Ei își bazează credința pe profețiile din Ieremia, Ezechiel, Isaia, etc., cu privire la restaurarea și triumful final al Israelului. Oare au dreptate? Este adevărat că profeții au zugrăvit în tablouri strălucitoare viitorul lui Israel și au scris zeci de făgăduințe despre autoritatea lui asupra altor națiuni. Dar oare Israelul din Vechiul Testament este același Israel din cartea Apocalipsei? Erau făgăduințele necondiționate și irevocabile? Oare urmașii literalii ai lui Avraam se vor întoarce în masă la Mesia, se vor reface ca națiune și vor fi mântuiți ca popor?

FĂGĂDUINȚELE FĂCUTE ISRAELULUI SUNT CONDIȚIONATE

Un studiu atent al Bibliei descoperă că acele făgăduințe din Vechiul Testament nu erau deloc făgăduințe necondiționate. În repetate rânduri, națiunea Israelului a fost avertizată de urmările neascultării. Li s-au pus înaintea atât binecuvântarea cât și blestemul, depinzând de ascultare sau neascultare. Din cauza unei neascultări continue, Dumnezeu a îngăduit ca să fie decimați și împrăștiați în robia babiloniană timp de șaptezeci de ani. Dumnezeu a ridicat mulți profeți care să prezică întoarcerea lor din acea robie. Unii comentatori moderni au făcut greșeala de a aplica acele profeții ale refacerii unei uniri viitoare a Israelului. Ei refuză să vadă că refacerea despre care au vorbit Isaia și Ieremia a avut deja loc.

Nu este nici timpul nici locul de a aminti aici o fărâmbă din amenințările făcute Israelului cu privire la respingerea lor. Iarăși și iarăși Dumnezeu a trimis avertizări ca aceasta: "Și tu, dacă vei umbla înaintea Mea, ... făcând tot ce ți-am poruncit, dacă vei păzi legile și poruncile Mele, voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției tale în Israel, Dar dacă vă veți abate de la Mine, voi și fiii voștri, dacă nu veți păzi poruncile Mele ... voi nimici pe Israel din țara pe care i-am dat-o, voi lepăda de la Mine casa pe care am sfințit-o Numelui Meu, și Israel va ajunge de răs și de pomină printre toate popoarele" (1 Impărați 9:4-7).

În cele din urmă, așa cum aflăm prin profetul Daniel, Dumnezeu a rânduit un timp de har de 490 de ani pentru poporul evreu ca să vadă ce vor face cu Mesia ([Daniel 9:24](#)). Acea perioadă profetică de 70 de săptămâni (o zi pentru un an, [Ezechiel 4:6](#)) a început cu darea poruncii de rezidire a Ierusalimului (decretul lui Artaxerxes din anul 457 î. Hr., [Ezra 7:11](#)) și s-a încheiat în anul 34 d. Hr. În același an, evanghelia a început să se predice neamurilor, Ștefan a fost omorât cu pietre, iar Pavel și-a început lucrarea la non-evrei. Acest eveniment a marcat despărțirea definitivă a Israelului de legământul său.

Domnul Isus le explicase mai marilor evreilor în cuvintele cele mai clare cu putință că prin faptul că L-au respins pe El, și-au pecetluit propria lepădare în calitate de copii ai împărăției. "De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite" ([Matei 21:43](#)).

Nu este niciun mister de ce sutele de făgăduințe specifice din Vechiul Testament nu s-au împlinit niciodată cu Israelul. Ei nu au împlinit deloc condițiile ascultării. Altfel, ar fi moștenit pământul, ar fi fost scăpați de toți vrăjmașii lor și ar fi făcut din Ierusalim centrul închinării pentru toate națiunile.

CINE ESTE ADEVĂRATUL ISRAEL?

Marea întrebare este aceasta: Oare făgăduințele lui Dumnezeu nu se vor împlini doar pentru că urmașii lui Avraam nu au respectat termenii legământului? Oare făgăduințele au fost transferate aceluia alt "neam" despre care a spus Isus că lui i se vor da? Sau trebuie să ne punem credința în vreun eveniment viitor care va reda națiunii Israel favoarea divină? Toate aceste puncte se vor clarifica total în clipa în care vom stabili o regulă de bază de interpretare biblică. Fără să aibă în minte acest principiu, nimeni nu poate înțelege cum trebuie cărțile lui Daniel și Apocalipsa, nici nu poate identifica adevăratul Israel de astăzi. Iată regula: Există o aplicație de bază, locală și literală a profeției care ne îndreaptă spre o aplicație viitoare, universală, spirituală. Aplicând acest principiu textelor din Vechiul Testament, nu există nicio confuzie cu privire la locul lui Israel în profeție și istorie.

Toate făgăduințele pline de slavă aveau ca scop mai ales binecuvântări imediate pe care Dumnezeu dorea să le acorde națiunii. Dar într-un sens secundar, ele îndreptau spre o împlinire spirituală mai largă la un nivel universal. Deși împlinirea locală nu s-a realizat când Israel nu a fost credincios, făgăduințele nu au fost anulate și nici retrase. Ele vor fi onorate, dar doar față de acea "națiune" despre care Isus a spus că trebuia să ia locul evreilor și să primească împărăția. Cine este acea națiune și acel popor? Noul Testament este plin de declarațiile cele mai explicite cu privire la cine este noul Israel.

Petru îi descrie pe cei "care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu" în aceste cuvinte: "Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată" (1 Petru 2:9, 10). Iată noua națiune care înlocuiește națiunea lui Israel. Neamurile care Îl vor primi pe adevăratul Mesia întră acum în Noul Legământ, ratificat prin sângele crucii și devin adevăratul Israel spiritual al lui Dumnezeu. Cei care nu erau poporul lui Dumnezeu devin "neamul Lui Sfânt".

Vor primi ei oare aceleași făgăduințe care li s-au dat și urmașilor lui Avraam? Într-adevăr, Biblia spune că ei sunt socotiți ca adevărata sămânță a lui Avraam. "Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți "sămânța" lui Avraam, moștenitori prin făgăduință" (Galateni 3:29). Pavel clarifică și mai mult în Romani 9:8. "Aceasta înseamnă că nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță." Iarăși, ap.Pavel a scris, "Iudeu nu este acela care se arată pe

dinafară că este Iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci Iudeu este acela care este Iudeu înăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii" (Romani 2:28, 29).

Remarcați că adevăratul Israel se va caracteriza prin tăierea împrejur a inimii și nu a cărnii. Ce înseamnă tăierea împrejur a inimii? "În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur, făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos" (Coloseni 2:11). Nu pierdeți sensul acestui text. Așa cum vechiul legământ era reprezentat prin tăierea în carne, tot așa noul legământ urma să fie demonstrat prin tăierea naturii cărnii păcătoase. Cu alte cuvinte, toți cei care Îl primesc pe Hristos și se nasc din nou sunt cei cu adevărat tăiați împrejur și singurii adevărați evrei. Iar după spusele lui Pavel, ei vor și moșteni făgăduințele făcute lui Avraam.

După răstignirea lui Hristos, nu există niciun indiciu că evreilor cu numele li s-ar fi acordat vreo recunoaștere de copii ai lui Dumnezeu. Este adevărat că ușa a rămas deschisă prin predicarea apostolilor până în anul 34 d. Hr., sfârșitul profeției de șaptezeci de săptămâni făcute de Daniel. Dar de la acel timp nu mai există nicio recunoaștere dată de Dumnezeu lui Israel ca națiune. De atunci înainte, Israelul este poporul lui Dumnezeu, alcătuit din toți cei care Îl primesc pe Mântuitorul, fie evrei, fie neamuri. Se mai folosesc imaginile și terminologia Vechiului Testament, mai ales în cartea Apocalipsei, dar Israelul este acum biserica.

Așa că putem vedea că făgăduințele nu au dat greș deloc. Pur și simplu au fost transferate adevăratului Israel spiritual, care este biserica, alcătuită din toți cei ce cred cu adevărat în Hristos. Iar lucrurile care se vor întâmpla cu biserica spiritual au fost prefigurate de către ceea ce s-a întâmplat cu vechiul Israel într-un sens literal. Să urmărim un simplu exemplu despre cum lucrează acest principiu. În mijlocul zugrăvirii biruinței lui Israel asupra dușmanilor lui și a influenței lui asupra națiunilor, Ezechiel a început să descrie un templu maiestuos care urma să fie zidit. Câteva capitole (40-48) sunt consacrate măsurilor precise și materialelor aceluia templu. Cu toate acestea niciodată nu s-a zidit templul. Și alți profeți s-au referit la planul de zidire sau de restaurare a unui astfel de templu. Amos a profetizat, "În vremea aceea voi ridica din căderea lui cortul lui David, îi voi drege spărturile, îi voi ridica dărâmăturile, și-l voi zidi iarăși cum era odinioară" ([Amos 9:11](#)).

Mulți comentatori moderni aplică această făgăduință unei construcții viitoare a unui templu literal. Dar principiul biblic este că există și o împlinire secundară, universală care nu este literală, ci spirituală. Noul Testament confirmă aceasta explicând cum s-a împlinit profeția lui Amos. "Simon a spus cum mai întâi

Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele. Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele proorocilor, după cum este scris: 'După aceea, Mă voi întoarce, și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmăturile, și-l voi înălța din nou' " (Faptele apostolilor 15:14-16).

Remarcați vă rog cum profețiile despre templul din Vechiul Testament se aplică bisericii celei vii! Templul material a ajuns acum templul spiritual al bisericii, alcătuit din neamuri și din toți adevărații credincioși. Nimeni nu ar trebui să caute acum vreun templu literal care să se rezidească. Corpul bisericii lui Hristos este acum templul (1 Corinteni 3:16), iar noi suntem "pietre vii" din acea "casă duhovnicească" (1 Petru 2:5).

Mulți sunt derutați deoarece o mare parte din terminologia Vechiului Testament este preluată de descrierea bisericii din Noul Testament - cuvinte cum ar fi împărăție, neam, Israel, templu, Ierusalim, Sion, semințiile lui Israel, etc. Chiar Domnul Hristos le-a spus fariseilor, "De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și va fi dată unui neam, (Israelului spiritual) care va aduce roadele cuvenite" (Matei 21:43). Acesta este unul din motivele pentru care futuristii și dispensaționaliștii consideră cartea Apocalipsei ca referindu-se la evreii Israelului modern. Dar nu trebuie să existe nicio astfel de confuzie. Explicația s-a dat atât de clar în atât de multe locuri încât scriitorii Noului Testament considerau că toată lumea este convinsă că biserica înlocuise acum națiunea Israel.

CELE DOUĂ BABILONURI

Pe măsură ce intrăm în studiul Armagedonului, este deosebit de important să menținem în fața noastră această mare regulă de interpretare. Confuzia largă cu privire la profeție astăzi izvorăște din necunoașterea acestui principiu. Să repetăm că profețiile cu privire la împărăție date de Isaia, Ieremia, Ezechiel, etc., au o aplicație dublă - o împlinire locală și o alta care să se îplinească la scară mondială în ultimile zile. Iar biserica ia locul națiunii ca fiind adevăratul popor ales al lui Dumnezeu. Având în minte acestea, suntem gata să studiem subiectul Armagedonului. Acest conflict de la sfârșitul lumii se leagă strâns de lucrurile pe care tocmai le-am declarat despre Israelul spiritual și despre o aplicație secundară a profeției. Există o paralelă uimitoare între ceea ce a avut loc în vechiul Israel și evenimentele legate de Israelul spiritual din cartea Apocalipsei.

Vechiul Israel	Israelul spiritual	
Ier. 50:33, 34	Persecutat de Babilon	Apoc. 17:6
Dan. 3:13	Obligat să se închine la chipuri	Apoc. 13:15
Dan. 4:30	Numit "Babilonul cel Mare"	Apoc. 17:5
Ier. 51:13, 14	Babilonul stă pe multe ape	Apoc. 17:1
Is. 44:27,28	Salvarea — secarea Eufratului	Apoc. 16:12
Ier. 51:6-8	Chemat afară din Babilon	Apoc. 18:4
Is. 45:1	Salvatorii numiți unși	Dan. 9:25
Is. 41:2, 25	Ambii salvatori din răsărit	Mat. 24:27, Apoc. 7:2

Puteți observa că poporul lui Dumnezeu a avut aceeași experiență în Vechiul ca și în Noul Testament. Au fost obligați să se închine unui chip și au fost salvați de către cineva din răsărit care a secat fluviul Eufrat ca să-i elibereze. În cadrul acestei schițe largi, mai există zeci de alte asemănări uimitoare între cele două Israeluri - una literală și cealaltă spirituală.

Este evident că biserica - poporul lui Dumnezeu din ultimile zile - va fi persecutată și amenințată cu moartea exact ca și vechiul Israel. În cartea Apocalipsei, ea va fi salvată de Babilonul spiritual la bătălia de la Armaghedon. "Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secat, ca să fie pregătită calea împăraților, care au să vină din Răsărit. Apoi am văzut ieșind din gura balaurului, și din gura fiarei, și din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. - "Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!" - Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon" (Apocalipsa 16:12-16).

Aceste versete sunt pline de semnificație. Ele descoperă că Satana se va folosi de trei forțe puternice pentru a pregăti calea pentru Armaghedon. Acestea trei - fiara, balaurul și proorocul mincinos - ațâță puterile politice ale pământului ca să ia parte

la acest război. S-ar părea că aceste trei ar fi puteri religioase, cel puțin așa pretind ele, deoarece fac minuni ca să impresioneze guvernele pământului. Minunile își au un rol doar pe tărâmul religiei.

Nu ne permit timpul sau spațiul să dăm toate dovezile biblice spre a arăta cum încorporează aceste trei simboluri toate formele moderne de religie contrafăcută. Respingerea autorității legii lui Dumnezeu și alegerea tradițiilor ușoare cu modele de închinare păgână, aceste sisteme eclesiastice combinate vor avea o influență puternică în a atrage toată lumea în bătălia de la Armagedon.

ARMAGHEDONUL - SATANA SAU DUMNEZEU

Înainte de a încerca să decidem identitatea "împăraților de la răsărit" și ce înseamnă "secarea Eufratului" trebuie să înțelegem mai clar ce implică Armagedonul. Scripturile îl zugrăvesc ca bătălia finală și decisivă care încununează războiul de veacuri dintre Hristos și Satana. Este implicată toată lumea deoarece cei buni și cei răi se află printre toate națiunile pământului. Armagedonul reprezintă încercarea extremă a lui Satana de a-i distruge pe cei care îndrăznesc să asculte de Dumnezeu prin amenințarea cu tortură și moarte.

Armagedonul reprezintă doar culmea unui plan creat de Satana de 6000 de ani care să-i împiedice pe copiii lui Dumnezeu să nu capete mântuirea. Ca vrăjmaș, a cărui înălțare de sine a atras aruncarea lui din ceruri, Satana și-a declarat scopul de a-L răsturna pe Dumnezeu și de a prelua conducerea universului Său. Urmăriți cum se laudă în Isaia 14:13, 14. "Tu ziceai în inima ta: 'Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.' "

Această pretenție incredibilă a lui Satana dezvăluie inima planului său de a se așeza în locul lui Dumnezeu. Ca să-și atribuie închinarea supușilor lui Dumnezeu sieși, s-ar părea firesc și necesar ca Satana să-și zidească apelul în jurul religiei. După ce a lucrat sub mantaua sistemelor religioase contrafăcute și a închinării false, el a întrețesut un amestec inteligent de adevăr și minciună de-a lungul secolelor. Capodopera înșelăciunii lui va avea loc la sfârșitul timpului, când va lucra prin puterea fiarei pentru a-i obliga pe toți să primească un semn de loialitate. Cei care vor refuza semnul vor fi condamnați la moarte, și astfel, ultimul obstacol va fi

îndepărtat pentru ca Satana să pretindă că toți sunt urmașii lui. Cam așa sună planul strategiei lui Satana.

DUMNEZEU LOCUIEȘTE ÎN SION

Urmăriți acum din nou, unde vroia Satana să stea. El spunea, "Voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei. De ce a spus aceasta? Este un punct foarte important. Expresia "muntele adunării dumnezeilor" fără îndoială că se referă la muntele cel sfânt al locului de ședere a lui Dumnezeu. De-a lungul Bibliei, se face referire la acest munte ca muntele Sion. "Frumoasă înălțime, bucuria întregului pământ, este muntele Sionului; în partea de miazănoapte este cetatea Marelui Împărat" (Psalmi 48:2).

Un lucru uimitor este că locul șederii lui Dumnezeu, muntele Sionului, se află în partea de nord (miazănoapte). Acum înțelegem de ce vroia Satana să stea pe muntele adunării, în partea de nord. Acolo este locul unde Dumnezeu Își va strânge poporul, adunarea Lui. Muntele Sionului este un loc sigur. Satana vrea să distrugă adunările și pe poporul lui Dumnezeu. El va încerca să ajungă chiar și la cei aleși prin înșelăciunile lui și să-i stăpânească, împreună cu tronul lui Dumnezeu. Psalmistul declara, "Cântați Domnului, care împărățește în Sion" (Psalmi 9:11).

Inițial, Sionul era locul desemnat unde se afla templul, în partea de nord a Ierusalimului. Mai târziu, a ajuns să fie cunoscut ca simbolul orașului Ierusalim. În toată Scriptura, se mai aplică termenul de Sion și la întregul popor al lui Dumnezeu. Dar după ce evreii L-au respins pe Isus, termenul Sion a ajuns să desemneze biserica. Astfel, în Noul Testament, nu mai identifică un loc pe pământ, ci un popor - poporul bisericii care sunt răspândiți în toată lumea sau locul spiritual al prezenței și ocrotirii lui Dumnezeu.

În toată Biblia, Dumnezeu este descris ca strângându-și poporul în Sion unde pot fi în siguranță cu El. "Sunați cu trâmbița în Sion! ... chemați o adunare de sărbătoare!" Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă!" (Ioel 2:15, 16). "Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului" (Ioel 2:32). În Apocalipsa 14:1 răscumpărații sunt zugrăviți ca fiind scăpați de sub puterea fiarei din capitolul anterior și sunt în siguranță pe muntele Sionului. "Apoi m-am uitat, și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său."

Dar în timp ce Dumnezeu plănuiește o adunare a poporului Său în Sion, Satana are și el un plan de adunare. Este o adunare a forțelor lui pentru Armaghedon.

"Acestea sunt duhuri de draci, ... ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon" (Apocalipsa 16:14, 16). Această adunare are ca scop să contracareze adunarea sfinților lui Dumnezeu pe muntele Sionului. Și Ioel vorbește despre aceeași adunare: "Grăbiți-vă și veniți, toate neamurile de primprejur, și strângeți-vă! ... Să se scoale neamurile, și să se suie în valea lui Iosafat! ... Domnul răcnește din Sion ... Dar Domnul este scăparea poporului Său" (Ioel 3:11, 12, 16).

Iată o altă descriere a acestui conflict final numit Armaghedon. Valea lui Iosafat este doar un alt nume pentru locul bătăliei. Ea va atrage orice națiune de pe pământ. "Neamurile" este un termen care îi descrie pe cei care nu sunt poporul lui Dumnezeu. Satana îi va uni într-o procesiune pe toți împărații pământului și pe toți cei răi ca să se împotrivescă sfinților credincioși lui Dumnezeu. Și Domnul va lua parte la luptă ("Domnul răcnește din Sion"), deoarece El Se luptă pentru poporul Său. În esență, este o confruntare extraordinară între Hristos și Satana care au alături de ei urmașii fiecăruia.

Aici ajungem în inima subiectului. Versetul ne atrage atenția asupra cuvântului ebraic pentru Armaghedon. S-ar părea că rădăcina cuvântului vine din termenul ebraic "har moed", care înseamnă "muntele adunării" sau "muntele strănerii". Vedeți unde ne duce? Acest același termen (har moed) l-a folosit Satana când a spus, "Voi șede pe muntele adunării dumnezeilor." Aceasta leagă bătălia Armaghedonului de amenințarea inițială făcută de Satana de a prinde și nimici adunarea lui Dumnezeu - pe muntele Sionului.

Iar ultima încercare a celui rău de a-și duce la îndeplinire amenințarea ajunge până la ultimile evenimente de pe acest pământ. Vizionarul Ioan o descrie la plaga a șasea. El a văzut duhuri necurate, care fac minuni și se duc la împărații pământului ca să-i strângă la Armaghedon. Ele sunt forțe religioase care lucrează asupra conducătorilor politici și îi influențează să-i distrugă pe cei credincioși lui Dumnezeu.

Dacă doriți să citiți palpitantul raport a ceea ce face Dumnezeu la Armaghedon, studiați Apocalipsa 19. "Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă "Cel credincios" și "Cel adevărat", și El judecă și Se luptă cu dreptate ... Oștile din cer Îl urmau călări pe cai albi îmbrăcate cu in subțire,

alb și curat ... Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu" (Apocalipsa 19:11-15).

Se evidențiază câteva lucruri în acest tablou simbolic al lui Hristos și a celei de-a doua Sa veniri. Oștile cerului pornesc război și "lovesc neamurile" (versetul 15). Este vorba despre neamurile (națiunile) care au fost ațâțate de duhurile rele din Apocalipsa 16:14. Domnul Hristos învinge în acest conflict de la Armaghedon. Remarcați că acest război este descris drept călcarea cu picioarele a teascului vinului mâniei aprinse a lui Dumnezeu. În Apocalipsa 15:1 se vorbește despre ultimile șapte plăgi ca despre "mânia lui Dumnezeu". Întrucât bătălia de la Armaghedon se dă sub plaga a șasea, iar plăgile sunt numite mânia lui Dumnezeu și întrucât oastea lui Hristos se războiește călcând în picioare teascul vinului mâniei lui Dumnezeu, trebuie să conchidem că Apocalipsa 19 reprezintă un tablou clar al Armaghedonului.

Întâmplător, potirele mâniei lui Dumnezeu s-au vărsat pe întreg pământul. "Duceți-vă, și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!" (Apocalipsa 16:1). Iată de ce toată lumea ia parte la Armaghedon. Cei buni și cei răi din toată lumea vor fi implicați în el. Întrucât poporul lui Dumnezeu se află în orice țară, se vorbește despre întreg pământul ca fiind afectat de plăgi, dintre care una este Armaghedonul.

SECAREA EUFRATULUI

Suntem acum pregătiți să examinăm Apocalipsa 16:12 și să lăsăm ca Biblia să interpreteze "secarea marelui fluviu Eufrat" pentru a pregăti calea "împăraților din răsărit". Oricare ar fi aceste evenimente, ele au loc pe când Armaghedonul se apropie de un punct culminant violent.

Pentru a înțelege această profecie, trebuie să ne referim la experiența asemănătoare a vechiului Babilon. Cu șase sute de ani înainte ca să Se nască Hristos, împărăția păgână a Babilonului era marele dușman al poporului lui Dumnezeu. Timp de 70 de ani, i-au ținut pe evrei în robie și supunere. În cele din urmă, Babilonul a fost răsturnat de către Cir Medul, iar israeliții au fost eliberați. Cir a venit de la răsărit și a învins Babilonul schimbând cursul fluviului Eufrat și astfel având acces sub porțile canalului. Dumnezeu declarase despre Babilon, "Îți voi seca râurile." ... "Așa vorbește Domnul către unsul Său, către Cir ... să-i deschidă porțile,

ca să nu se mai închidă" (Isaia 44:27; 45:1). Dumnezeu "a ridicat de la răsărit pe acela (Cir) pe care, în neprihănirea Lui..." (Isaia 41:2). Dumnezeu Se referă la Cir ca la "unsul Său" și "neprihănitul Său".

Conform principiului interpretării, raportul literal din Vechiul Testament trebuie aplicat într-un sens spiritual la sfârșitul timpului. Astfel, citim în cartea Apocalipsei despre (biserica) Israelul spiritual, care este asuprit de "Babilonul cel Mare" (Apocalipsa 17:5, 6). Babilonul nu este practic o împărăție, ci un sistem religios contrafăcut manipulat de Satana. Poporul lui Dumnezeu este salvat în cele din urmă de sub puterea Babilonului spiritual prin secarea apelor fluviului Eufrat. "Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secat, ca să fie pregătită calea împăraților, care au să vină din Răsărit" (Apocalipsa 16:12).

Asemănarea izbitoare cu întâmplarea din Vechiul Testament este evidentă, dar trebuie să ne amintim că cea de-a doua aplicație nu poate fi literală. Împlinirea imediată este întotdeauna locală și literală, dar împlinirea din ultimile zile atrage întreg pământul și are doar o aplicație spirituală. Așa că nu trebuie să ne așteptăm ca un om pe numele Cir să sece un anume fluviu pentru a salva Israelul cu numele. Am descoperit deja că tot poporul adevărat al lui Dumnezeu reprezintă israeliții spirituali. Ei bine, ce reprezintă apa? "Apele, pe care le-ai văzut ... sunt noroade, gloate, neamuri și limbi" (Apocalipsa 17:15). În acest capitol, Babilonul cel Mare este zugrăvit ca stând "pe multe ape" (Apocalipsa 17:1). Apele reprezintă oameni și națiuni care își oferă sprijinul desfrânatei Babilonului celui Mare (o religie falsă) care îi persecută pe adevărații sfinți (Apocalipsa 17:6).

Așa că secarea apelor ar reprezenta retragerea sprijinului acelor popoare care urmaseră sistemul Babilonului. Acesta este unul din evenimentele finale care are loc chiar înainte de venirea lui Hristos. Oamenii recunosc că au fost păcătoși și plini de furie se atacă unul pe altul. Zaharia descrie ce are loc sub aceasta a șaptea plagă, când Armaghedonul își atinge culmea. "Dar iată că urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele, care vor lupta împotriva Ierusalimului (poporul lui Dumnezeu) ... În ziua aceea, Domnul va trimite o mare învălmășeală în ei; unul va apuca mâna altuia, și vor ridica mâna unii asupra altora" (Zaharia 14:12, 13).

Ioan a descris scena astfel, "Cele zece coarne, pe care le-ai văzut, și fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii, și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca, și o vor arde cu foc" (Apocalipsa 17:16). Așa cum Eufratul din vechiul Babilon s-a transformat dintr-un lucru de valoare într-un mijloc de distrugere, tot astfel apele (oamenii)

care sprijineau Babilonul spiritual se transformă în mijlocul său de distrugere. Această secare a sprijinului pregătește calea ca să vină "împărații răsăritului" și să salveze poporul lui Dumnezeu din mâna Babilonului.

CINE SUNT ÎMPĂRAȚII DE LA RĂSĂRIT?

Cine sunt acești "împărați de la răsărit"? Iată unul din aspectele cele mai palpitate din bătălia de la Armagedon. Așa cum locul șederii lui Dumnezeu se află în "partea de miazănoapte," tot astfel se face întotdeauna referire la apropierea Lui ca venind din răsărit. De ce? Deoarece vechiul Sion era practic un deal în nordul orașului Ierusalim. Oricine venea de la răsărit trebuia să urmărească nordul din pricina deșerturilor de netrecut și să vină la Sion din acea direcție. Iată de ce atât nordul (miazănoaptea) cât și răsăritul (estul) se folosesc în Biblie ca locuri unde Se află Dumnezeu. "Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pecetea Dumnezeului celui viu" (Apocalipsa 7:2).

Domnul Hristos va reveni pe acest pământ de la răsărit. "Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului" (Matei 24:27). "Împărații de la răsărit" sunt aceiași cu oștile cerești din Apocalipsa 19 care biruiesc "fiara și pe împărații pământului și oștile lor" (Versetul 19). Slava Domnului a fost descrisă de către Ezechiel ca venind de la răsărit. "M-a dus la poartă, la poarta dinspre răsărit. Și iată că slava Dumnezeului lui Israel venea de la răsărit ... și pământul strălucea de slava Sa" (Ezechiel 43:1, 2).

Ioan a descoperit maiestatea care îi ia răsuflarea a Domnului Hristos, care conduce oștile cerului la război. "Oștile din cer Îl urmau călări pe cai albi ... Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: "ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAȚILOR ȘI DOMNUL DOMNILOR" (Apocalipsa 19:14, 16). Ce tablou! Împărații de la răsărit venind călare împotriva "împăraților pământului" și a întregii lumi. Babilonul spiritual și toate forțele care l-au urmat sunt nimicite de Împăratul împăraților care va domni din veac în veac.

Cir, unsul de la răsărit, care a salvat vechiul Israel din mâinile anticului Babilon, a reprezentat un simbol al "împăraților de la răsărit" care va salva Israelul spiritual de Babilon. Așa cum Cir a fost numit "unsul" și "neprihănitul," tot așa și Domnului Isus I s-au atribuit aceleași titluri. Acum putem conchide cu ușurință că cea de-a doua venire a lui Hristos este practic singura speranță a Israelului. Dumnezeu și

Hristos, adevărații împărați de la răsărit, vor interveni în lumea aceasta la miezul nopții răutății omului. Când se va da semnul fiarei și va dispărea orice plan omenesc de salvare, cei credincioși ai lui Dumnezeu vor fi feriți de o moarte sigură.

TOȚI OCHII SE ÎNDREAPTĂ SPRE RĂSĂRIT

Ce tragedie că milioane de creștini privesc în direcția greșită și așteaptă să aibă loc niște evenimente care nu se vor întâmpla niciodată. Ochii lor sunt fixați tot spre răsărit, dar către Orientul Mijlociu unde fiii lui Avraam mânați de ură încearcă să se distrugă unul pe altul cu arme americane și rusești. Ce caraghios să te aștepti ca acești politicieni și militari să împlinescă prezicerile făcute de Isaia pentru o lume de pace în care "leul și cu mielul" se vor înțelege.

Este adevărat că pentru un moment Isaac și Ismael s-ar putea opri din luptă. Este adevărat și că unul din semnatarii acordului se cheamă Israel. Dar nimeni să nu se agațe de speranța deșartă că acest Israel ar avea ceva de a face cu adevăratul popor al lui Dumnezeu. Ei au fost înlocuiți de o altă națiune, ascultătoare și credincioasă, care au venit din orice seminție, limbă și popor. Ei sunt adevăratul Israel. Ei nu vor lua niciodată armele ca să se lupte cu cineva. Vor trăi cum a trăit Isus și vor alege moartea decât dezonoarea.

Acordul fragil de pace semnat la 26 martie 1979 ar fi mai puțin decât inutil chiar dacă națiunea Israel ar fi încă poporul ales al lui Dumnezeu. Cu ani în urmă s-a format o alianță asemănătoare, iar Dumnezeu a apreciat-o în următoarele cuvinte: "Dar, ocrotirea lui Faraon vă va da de rușine, și adăpostul sub umbra Egiptului vă va da de ocară. Căci ajutorul Egiptului nu este decât deșertăciune și nimic ... Poporul acesta este un popor răzvrătit, niște copii mincinoși, niște copii care nu vor să asculte Legea Domnului" (Isaia 30:3, 7, 9).

Dumnezeu îi caută pe aceia care se vor încrede în dreptate, nu în putere. Unora ca aceștia le va oferi izbăvire de orice dușman prin împărații cuceritori de la răsărit. Să ne luăm ochii de la terenurile de petrol și intrigile politice din răsărit și să ni-i ațintim spre cerul din răsărit, deoarece de acolo ne vor salva adevărații noștri aliați.

ÎMBRĂCAȚI PENTRU ARMAGHEDON

Acum am reușit să armonizăm toate versetele din Apocalipsa 16:12-16 cu excepția aceluia ciudat verset 15, care pare total afară din context de celelalte. De ce oare a inspirat Duhul Sfânt așezarea unui astfel de verset în cadrul Armagedonului? "Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!" Apoi urmează cuvintele, "Duhurile cele rele i-au strâns în locul care ... se cheamă Armagedon."

Ce legătură au hainele potrivite cu pregătirea pentru apropiata confruntare dintre Hristos și Satana? Și de ce este importantă garderoba pentru cei care Îl așteaptă pe Isus să vină? Apocalipsa 19:7, 8 ne oferă surprinzătorul răspuns: "Să ne bucurăm, să ne înveselim, și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor, și curat." - (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților). Asemenea unei lanterne aceste cuvinte luminează sensul textului din Apocalipsa 16:15. Acele veșminte simbolizează neprihănirea lui Hristos cu care trebuie să se îmbrace fiecare suflet care vrea să fie gata să se întâlnească cu Domnul. Războiul de la Armagedon se va da din pricina neprihănirii Domnului Hristos. Doar cei care s-au încrezut total în meritele vieții fără de păcat a lui Hristos și în moartea Sa ispășitoare pot să biruiască cu El forțele răului. "Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte" (Apocalipsa 12:11).

Iată combinația ce va da câștig și care în final îl va doborî pe pârâșul fraților. Sfinții au câștigat biruința prin credința lor simplă în puterea crucii. Nu și-au pus încrederea deloc în ei înșiși. Nu și-au pus încrederea în faptele legii care să-i îndreptățească, ci doar în meritele Lui ca să-i curețe și să le dea putere. Așa că este vorba de o combinație întreită: 1) credință în neprihănirea lui Isus, 2) împărtășirea fără teamă a "cuvântului mărturisirii lor" și 3) "nu și-au iubit viața chiar până la moarte." Cu alte cuvinte, ar fi preferat să moară decât să păcătuiască.

Când crucea a reușit să realizeze aceste lucruri în viața cuiva, atunci el poate să treacă cu bine peste toate atacurile concertate ale o mie de bătălii ca Armagedonul. Demoni, îngeri căzuți și însuși Satana trebuie să fugă îngroziți înaintea autorității unei vieți pline de Hristos. O credință adevărată produce o ascultare deplină, și prin urmare, neprihănirea adevărată prin credință include sfințirea ca și îndreptățirea. Cei care își vor da viața mai degrabă decât să nu asculte de Dumnezeu vor fi singurii care nu vor accepta semnul fiarei.

Mulțimile, cu ceva mai puțin decât adevărata neprihănire prin credință, nu vor recunoaște că merită să mori doar ca să ascuți de toate poruncile. Mulți vor

considera că li s-a atribuit deja ascultarea de Hristos și prin urmare nu trebuie să se mai ocupe de faptele legii. Unii ca aceștia nu înțeleg evanghelia pe deplin. Ea este "puterea lui Dumnezeu spre mântuire" - nu doar o putere care iartă, ci o păstrare a puterii. Nu suntem salvați doar de sub vina păcatului, ci chiar din păcat.

Așa că Armagedonul și pregătirea pentru a-L întâmpina pe Hristos se concentrează asupra unei legături personale cu Mântuitorul. Îmbrăcați în armura neprihănirii Lui, sfinții vor birui chiar în fața decretului de moarte. Dacă nu aveți acum asigurarea plăcută a acelei ocrotirii spirituale, îmbrăcați-vă chiar în această clipă cu haina Lui. Țesută în războiul cerului, nu cuprinde niciun fir de înțelepciune omenească. Zdruncinând autoritatea păcatului din viață, ea cere meritele și puterea vieții și morții ispășitoare a Domnului Hristos. Fie ca aceasta să fie și experiența dvs. astăzi.